

талони и чизми. Шинелитѣ же, а особено мундиритѣ, които се имаха въ дружината—у опълченцитѣ, бѣха испокжсани и опърпани. Между това, врѣмето се не оправяше. — Ако нѣмаше дъждъ, то тъмни и влажни облаци, като калнакъ, покриваха шипченскитѣ върхове. Продоволствието на опълченцитѣ бѣше и не удовлетворително и не своєврѣменно. Вслѣдствие голѣмото стечение на народъ въ Габрово, продукти, а особено хлѣбъ, не винаги се намираха. А пъкъ по причина на голѣмото разстояние отъ шипченскитѣ височини до Габрово и малкитѣ прѣвозачни сръдства, и тѣзи малко продукти твърдѣ често закъсняваха. А да се направи запасъ за повече дни, обаче, нѣмаше възможность, първо, защото липсваше мѣсто, гдѣто да се пазятъ продуктитѣ отъ дъждъ, които и безъ това пристигаха на позицията съвсѣмъ измокрени и второ, не бѣше извѣстно, до кога ще стоимъ тукъ. Самата же храна се раздаваше и изядваше подъ откритото небе и често подъ проливенъ дъждъ, вслѣдствие на което, храната, до гдѣто опълченцитѣ я ядяха още, истиваше и мазъта замръзваше.

При тия условия се появихъ дезинтерия и трѣска, които още повече се усилваха отъ студа. Не само болнитѣ, но и здравитѣ треперяха отъ студъ, като листъ.

Едната частъ отъ болнитѣ се испращаха въ Габрово, другата — по-малката — оставаше за лѣкувание на позицията, подъ мокритѣ палатки. Най-лошото слѣдствие отъ всичко това бѣше, че опълченцитѣ започнаха да се отлжчватъ отъ ротитѣ си въ ближнитѣ села и колиби, по която причина редовитѣ на ротитѣ значително се намалиха.

Положението на офицеритѣ отъ 3-тя дружина, всичко трима, а именно: азъ, Прапорсчикъ Болшевъ и Прапорсчикъ Юнгерь, (последния не взе участие въ боя при Стара-Загора), не бѣше по-завидно отъ онова на опълченцитѣ. Слѣдъ Старо-Загорскій бой офицерската въ дружината столова се разстрои и за туй сега тѣ се храняха отъ Александровската — ротната кухня.